

КОМИСИЈИ ЗА СПРОВОЂЕЊЕ ПОСТУПКА ЗА УТВРЂИВАЊЕ ПРЕДЛОГА ЗА
ДОДЕЛУ ОКТОБАРСКЕ НАГРАДЕ ГРАДА СОМБОРА

ПРИЈАВА НА ЈАВНИ ПОЗИВ ЗА ДОДЕЛУ ОКТОБАРСКЕ НАГРАДЕ ГРАДА СОМБОРА

Полazeћи од Јавног позива за доделу Октобарске награде Града Сомбора, у Сомборским новинама број 3352, на страни 19, од 21.IX.2018. године, сматрамо више него оправданим и заслуженим да се, као једном од врхунских сомборских хидротехничких експерата, највећем познаваоцу В.П. "Западне Бачке" и веома успешном руководиоцу система управљања у условима криза, који је стручно захтевно и материјално одговорно, све своје драгоцене спознаје потврдио, проширио и појаснио изузетним приказима и својим књижевним делима заокружио у јединствену целину о овој тематици: 2002. године изванредном Монографијом "Изградња и експлоатација старих пловних канала у Бачкој", којом је на најлепши начин обележио 200-ту годишњицу највећег хидротехничког подухвата 19. века Јожефа Киша који је својим каналом повезао реке Дунав и Тису, потом године 2004. књигом "Воде Дунава и развој водопривреде у апатинском и сомборском Подунављу", те 2006. публикацијом "Педесет година након ледене поплаве северозападног дела Бачке", која је овдањем живљу остала у живој сећаници као "Зимска поплава у Колуту" и, коначно, 2015. "Водопривредни радови и објекти на територији В.П. "Западна Бачка" Сомбор 1883-2015", ово високо признање додели:

Дипл.инж.грађ. НИКИТИ АНДРЕЈЕВУ

Рођен 22. 12. 1927. у Сиску (Хрватска), у добеглој руској породици након Великог рата из Русије, Сомборцем постаје 1929. године када његов отац Николај, војни инжењеријски академац, у Сомбору добија запослење у "Управи канала Краља Петра I" у статусу хидротехничара. У целини то је била дуготрајна руска поза која је, с колена на колена, давала најбоље инжењере, коју настављају Никита и његови потомци, све до наших дана.

Своје гимназијско школовање Никита прекида у јесен 1944, одласком, као 16.годишњи добровољац у НОБ, где и поред младости, изузетно интелигентан, ради у штабу дивизије као топограф, а убрзо, у штабу I Армије у Нишу, и као преводилац за руски језик. По демобилизацији, завршава сомборску Гимназију, и уписује Грађевински факултет – одсек за хидросмер у Београду, где својим Дипломским радом "Одводњавање слива Северне Мостонге" веома успешно реализује одводњавање прве фазе система Северне Мостонге од 1963. до 1965.год. а Државним испитом "Одводњавање и наводњавање Источне Градине, од Сомбора до Малог Стапара" за које је Сомборска водна заједница конкурисала и добила средства код Општег инвестиционог фонда који су у пракси реализовани, те оба и данас служе примењеној сврси.

По завршетку факултета постаје шеф пројектног одсека Сомборске водне заједнице, потом је технички директор Сомборског погона Дунав-Тиса-Дунав, посебно се истичући успешним одбранама од поплава на Дунаву у Апатину 1965, и на Тиси

1970. Но, томе следује низ бројних и одговорних послова: од 1972/74. је у Дирекцији изградње Батинског моста, а 1974. СО Сомбор га поставља за директора Завода за урбанизам у Сомбору, где као оговоран стручњак учествује у бројним градским активностима попут: пријема Хируршког блока; надзирања градње Фабрике хране; те формирању Индустијске зоне у градском подручја, као јединствене грађевинске новине у тадањој Србији.

На лични захтев поново се 1982. враћа у водопривреду као директор "Организације за регулацију река Дунав и Тиса", а годину потом у "РЈ Сомборске основне каналске мреже ХС ДТД", где се у току зиме 1984/85. изузетно истиче одбраном од леда на Дунаву, о чему ће та, и претходна своја искуства, представити на II Конгресу о водама Југославије 1986, у Љубљани веома запаженом темом "Учешће ледоломаца у разбијању леда на Дунаву у Војводини у периоду од 1963. до 1985. године". Томе свакако треба прикључити и бројне званичне службене боравке у низу земаља Европе: Мађарске (више од 70 пута), Русије, Словачке, Чешке, Холандије...И, након 40 година таквог плодносног рада 1992. одлази у више него заслужену пензију.

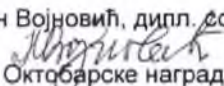
Али, то није значило и престанак Никитиних активности, него су оне и појачане његовим претходно наведеним делима. На ту спремност да прихвати одговорност, беспштедно изгарање, смиреност и давање најодговорнијих решења за активност у најкритичнијим тренуцима разних водотокова и њихових налета понајбоље је указао проф. др Бранислав Ђорђевић, дипл. инж. грађевине, редовни члан Академије инжењеријских наука и члан Научног друштва Србије, а уз то и најчешћи рецензент Никитиних радова:

"Посебна вредност његових дела, не само за хидротехничке стручњаке, већ и за више ешалоне власти, за оне који ускоро треба да учествују у деликатним преговорима о разграничењу територије државе на сектору Горњег Подунавља, јесте део који се бави генезом морфологије корита Дунава на том подручју... Мени је јако жао, посебно напомињује академик Ђорђевић, што је остао без икаваог одговора мој ранији допис којим сам Министарство Иностранних Послова упознао са овом важном хидротехничком чињеницом, указујући да је г. Андрејев најкомпетентнији и за Србију најкориснији технички саветник за та питања".

Но, на сву срећу, ова недоумица академика Ђорђевића о понашању МИП према Никити Андрејеви не стоји јер се, у међувремену 2017. успостављена веза, и данас наставља разменом искустава између ових страна, боравком у Сомбору стручне екипе из Београда, што само појачава оправданост доделе Октобарске награде 91-годишњаку за његово животно дело.

У Сомбору, октобра 2018. год.

Предлагач:

Милан Војновић, дипл. социолог,

добитник Октобарске награде 2014. год.